

**ONTWERP VAN DECREET TOT INSTEMMING MET DE OVEREENKOMST TOT
BEËINDIGING VAN BILATERALE INVESTERINGSVERDRAGEN TUSSEN DE
LIDSTATEN VAN DE EUROPESE UNIE, ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 5
MEI 2020.**

Samenvatting

In bilaterale investeringsovereenkomsten ("bilateral investment treaties" of BIT's) wordt vastgesteld onder welke voorwaarden investeringen tussen twee staten verlopen. Het Europees Hof van Justitie oordeelde dat de arbitrageclausules in bilaterale investeringsovereenkomsten (BIT) tussen de lidstaten niet verenigbaar zijn met het Europees recht. Er werd beslist om een plurilaterale overeenkomst op te stellen teneinde toe te laten de intra-EU BIT's gelijktijdig en op een gecoördineerde wijze te beëindigen.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

In bilaterale investeringsovereenkomsten (BIT's) wordt vastgesteld onder welke voorwaarden investeringen tussen twee staten verlopen. Vlaanderen is partij bij dergelijke overeenkomsten inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen in het kader van de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU). Intra-EU-BIT's zijn overeenkomsten die aangaan zijn tussen de lidstaten van de Europese Unie (EU).

Een groot aantal van deze intra-EU-BIT's werd gesloten in de jaren '90 voordat de EU werd uitgebreid in respectievelijk 2004, 2007 en 2013. Sinds de uitbreiding van de EU zou deze beveiliging niet meer hoeven te bestaan aangezien alle lidstaten gebonden zijn door dezelfde regels in de interne markt, waaronder de regels inzake grensoverschrijdende investeringen (met name de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van kapitaal).

Intra-EU-BIT's leiden dus tot een verdere versnippering van de interne markt omdat sommige EU-investeerders rechten verkrijgen op bilaterale basis. Sommige bepalingen overlappen met de internemarktregels inzake grensoverschrijdende investeringen en zijn strijdig daarmee. Deze situatie geldt met andere woorden specifiek voor BIT's tussen EU-lidstaten.

B. Inhoud

De voorliggende overeenkomst heeft tot doel de intra-EU BIT's gelijktijdig en op een gecoördineerde wijze te beëindigen. Tussen de EU-lidstaten zijn nog steeds een 200-tal investeringsovereenkomsten van kracht. De meeste daarvan dateren van de jaren 90 toen één of beide landen nog geen lid waren van de EU. Het doel was investeringen te stimuleren door het bieden van wederzijdse garanties tegen politieke risico's die deze investeringen negatief zouden kunnen beïnvloeden. Het Hof van Justitie van de EU oordeelde in de zaak Achmea (C-284/16) dat de arbitrageclausule van de BIT tussen Slowakije en Nederland onverenigbaar is met het Unierecht. Hierna startten besprekingen tussen de EU-lidstaten over de gevolgen van dit arrest en uiteindelijk over voorliggend plurilateraal beëindigingsverdrag.

Wat België betreft, gaat het om 13 BLEU-investeringsakkoorden die met andere EU-lidstaten werden gesloten.

C. Procedureverloop

Totstandkoming

Het Europees Hof van Justitie oordeelde in de zaak Achmea – Slowakije dat de arbitrageclausules in de bilaterale investeringsverdragen (BIT) tussen de lidstaten van de Europese Unie (EU) niet verenigbaar zijn met het Europees recht. Er werd dan ook beslist om een plurilaterale overeenkomst op te stellen teneinde toe te laten de intra-EU BIT's gelijktijdig en op een gecoördineerde wijze te beëindigen.

In de verklaringen van 15 en 16 januari 2019 over de juridische gevolgen van het arrest van het Hof van Justitie in Achmea en over de bescherming van investeringen in de Europese Unie, hebben de lidstaten zich ertoe verbonden hun intra-EU BIT's te beëindigen. Op 24 oktober 2019 kwamen de EU-lidstaten tot een akkoord over een plurilaterale overeenkomst voor de beëindiging van bilaterale investeringsverdragen binnen de EU.

Zweden en Finland hebben de overeenkomst niet ondertekend.

Tijdens de onderhandelingen vormden volgende elementen de prioritaire aandachtspunten voor Vlaanderen: (i) rechtszekerheid, (ii) behoud van een gelijk speelveld, (iii) nastreven van een consensus tussen de lidstaten omwille van de impact op de interne markt, alsook (iv) toekomstige investeringsbescherming en -geschillenbeslechting.

Gemengd karakter en ondertekening

De Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de ICBB, legde op 19 november 2018 het gemengd karakter van de overeenkomst vast. Zowel de bevoegdheden van de federale overheid als die van de gewesten komen aan bod.

De WGV besliste ook de overeenkomst te laten ondertekenen volgens formule 3 van de ICBB, dit wil zeggen één enkele handtekening in naam van het Koninkrijk België, doch met vermelding van al de betrokken overheden onder de handtekening. Dit is de gebruikelijke formule voor de ondertekening door België van verdragen tussen de Europese Unie (EU) en derde landen.

De overeenkomst werd naar aanleiding van het advies van de Raad van State van 12 november 2020 opnieuw voorgelegd aan de werkgroep gemengde verdragen op 18 januari 2021. Het karakter zoals vastgelegd tijdens de vergadering van 19 november 2018 werd behouden.

Advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De Raad van State, afdeling Wetgeving, bracht advies uit op 12 november 2020 met kenmerk 68.048/VR.

Bevoegdheid van de gemeenschappen

In de werkgroep gemengde verdragen van 19 november 2018 werd het gemengd karakter van de overeenkomst vastgelegd. Zowel de bevoegdheden van de federale overheid als die van de gewesten komen aan bod.

In de voorliggende Overeenkomst worden de betrokken bilaterale investeringsverdragen en horizonclausules beëindigd (afdeling 2 van de Overeenkomst) en worden in dat verband begeleidende- en overgangsregelingen vastgesteld waarbij ook nieuwe rechten en verplichtingen, zowel procedureel- als materieelrechtelijk, in het leven worden geroepen (afdeling 3 van de Overeenkomst).

De Raad van State merkt op dat uit de betrokken bilaterale investeringsverdragen ook bepaalde verplichtingen voortvloeien ten aanzien van de gemeenschappen, meer bepaald wat betreft de wijze waarop zij de investeringen die onder deze verdragen vallen in het kader van hun eigen bevoegdheden behandelen. De gemeenschappen zullen zich bijgevolg ook, zowel wat hun regelgevend optreden betreft als met betrekking tot de uitoefening van hun instrumentele bevoegdheden, moeten richten naar het (overgangs-)recht dat thans, met betrekking tot de beëindiging van die bilaterale investeringsverdragen, in de vorm van een autonome overeenkomst tot stand wordt gebracht.

De Raad oordeelt dat de Overeenkomst een “dubbel gemengd” verdrag is, waarmee niet enkel de federale overheid en de gewesten, maar ook de gemeenschappen moeten instemmen.

De overeenkomst werd opnieuw voorgelegd aan de werkgroep gemengde verdragen op 18 januari 2021. In de voorliggende overeenkomst worden de intra-EU bilaterale investeringsverdragen (BITs) met inbegrip van de horizonclausules beëindigd (afdeling 2). Alle intra-EU BITs waarop deze overeenkomst van toepassing is, hebben een gemengd karakter federaal/gewesten. De overgangsregelingen waar de Raad van State naar verwijst blijven in België zonder praktisch gevolg gezien er geen aanhangige arbitrageprocedures tegen België zijn op basis van een intra-EU BIT. Voor zover nagegaan kan worden, zijn er geen Belgische investeerders betrokken bij aanhangige procedures tegen andere lidstaten.

De werkgroep gemengde verdragen besliste om het karakter zoals vastgelegd tijdens de vergadering van 19 november 2018 te behouden.

Vormvereisten – overleg met Luxemburg

Overeenkomstig artikel 31, lid 2, van de Overeenkomst ‘tot oprichting van de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie’, ondertekend te Brussel op 25 juli 1921, dient het Groothertogdom Luxemburg te worden gehoord, vooraleer de Overeenkomst wordt gesloten. Er dient volgens de Raad van State over te worden gewaakt dat aan deze vormvereiste wordt voldaan.

De Vlaamse Regering antwoordt dat aan deze vormvereiste werd voldaan. De overeenkomst werd zowel door België als door Luxemburg ondertekend. De dertien BLEU-akkoorden worden dan ook tweemaal opgenomen in bijlage A.

De beëindiging van de bilaterale investeringsverdragen

Overeenkomstig artikel 4, lid 2, van de Overeenkomst wordt een in bijlage A vermeld bilateraal investeringsverdrag beëindigd op de datum dat de Overeenkomst voor beide partijen bij dat verdrag in werking treedt. Dat heeft tot gevolg dat de beëindiging van de dertien door België gesloten bilaterale investeringsverdragen wellicht niet op eenzelfde datum zal plaatshebben.

De raad merkt op dat het op die wijze voor rechtsonderhorigen moeilijk te achterhalen valt wanneer een bepaald investeringsverdrag wordt beëindigd. Er zal hierover tijdig moeten worden geïnformeerd via het *Belgisch Staatsblad*.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerking.

De beëindiging van de arbitrageclausules

In artikel 4, lid 1, van de Overeenkomst wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de arbitragebedingen strijdig zijn met het EU-recht, dat zij bijgevolg geen toepassing kunnen vinden, en dat zij vanaf de datum waarop de laatste van de twee partijen bij een bilateraal investeringsverdrag een lidstaat is geworden van de Europese Unie geen rechtsgrondslag meer kunnen bieden voor arbitrageprocedures.

De Raad van State verwijst hierbij ook naar het arrest *Achmea*. Aangezien de gevolgen van dit arrest niet werden beperkt in de tijd, dient dat arrest geacht te worden *ex tunc* uitwerking te hebben. Bedoelde arbitragebedingen dienen dan ook, in beginsel, buiten toepassing te worden gelaten vanaf de datum waarop het EU-recht op de twee bij een bilateraal investeringsverdrag betrokken partijen van toepassing is geworden. De Raad is van mening dat in dat opzicht artikel 4, lid 1, van de Overeenkomst slechts declaratieve werking heeft en dan ook geen probleem doet rijzen.

De regeling van nieuwe, beëindigde en aanhangige arbitrageprocedures

Artikel 5 van de Overeenkomst bepaalt dat arbitragebedingen niet als rechtsgrondslag kunnen dienen voor nieuwe arbitrageprocedures (vanaf 6 maart 2018).

De Raad merkt op dat artikel 5 van de Overeenkomst bijgevolg retroactief beoogt een formeel verbod in te voeren om vanaf 6 maart 2018 nog nieuwe arbitrageprocedures in te leiden op grond van nog geldende arbitragebedingen. Die bepaling is evenwel slechts tegenstelbaar aan rechtsonderhorigen vanaf het ogenblik dat de Overeenkomst ten aanzien van de bij een bepaald investeringsverdrag betrokken verdragspartijen in werking treedt. Het arrest *Achmea* kan immers niet worden geacht dat verbod vanaf de voornoemde datum formeel tegenstelbaar te hebben gemaakt. Bijgevolg kunnen sinds 6 maart 2018 *de facto* nog arbitrageprocedures worden ingeleid door investeerders, op grond van een in een investeringsverdrag opgenomen arbitragebeding, en dit tot wanneer de Overeenkomst ten aanzien van de verdragspartijen bij dat investeringsverdrag in werking is getreden en bekendgemaakt en dat verdrag zelf wordt beëindigd.

In dat verband wijst de Raad ook op in artikel 7 van de Overeenkomst dat er wel degelijk mee rekening wordt gehouden dat vanaf 6 maart 2018 in voorkomend geval nog nieuwe arbitrageprocedures zullen worden ingeleid. Dit aangezien de in artikel 7 opgenomen verplichtingen ten aanzien van de Overeenkomstsluitende partijen ook gelden in het geval van nieuwe arbitrageprocedures.

De Raad van State stelt zich dan ook de vraag welke (retroactieve) rechtsgevolgen precies worden beoogd met artikel 5 van de Overeenkomst. Vraag is ook waarom niet eveneens ten aanzien van nieuwe arbitrageprocedures in een overgangsregeling wordt voorzien, naar het voorbeeld van hetgeen het geval is voor aanhangige arbitrageprocedures (zie de artikelen 8, 9 en 10 van de Overeenkomst), nu op basis van een nog geldend investeringsverdrag en de daarin vervatte arbitragebedingen vanaf 6 maart 2018 in elk geval nog nieuwe procedures kunnen worden ingeleid en met die mogelijkheid uitdrukkelijk ook is rekening gehouden in artikel 7 van de Overeenkomst.

De Vlaamse Regering stelt dat zowel voor als *na* het arrest Achmea er arbitrageprocedures zijn geïnitieerd die nog steeds niet beëindigd zijn. Een aantal EU-lidstaten wilde overgangsmaatregelen voorzien voor deze investeerders. Andere EU-lidstaten waren sterk gekant tegen elke vorm van procedurele tegemoetkoming ten aanzien van deze investeerders. Er werd overeengekomen enkel overgangsmaatregelen te voorzien voor de investeerders die een arbitrageprocedure hebben geïnitieerd voor de uitspraak van het Hof van Justitie, de zogenaamde "aanhangige arbitrageprocedures" (artikelen 8, 9 en 10). Voor de investeerders die een procedure hebben opgestart *na* de bekendmaking van het arrest Achmea, de zogenaamde "nieuwe arbitrageprocedures", worden er geen bijkomende maatregelen voorzien.

Het evenwicht van de overgangsregeling bestaat erin dat investeerders die een beroep doen op de nieuwe regels afstand doen van de procedureregels en materiële rechten van de oude investeringsverdragen.

Artikel 6, lid 1, van de Overeenkomst bepaalt dat geen afbreuk wordt gedaan aan *beëindigde arbitrageprocedures* en dat deze procedures niet worden heropend. Gelet op het gegeven dat het EU-recht het belang van *res judicata* erkent, ook als dat tot gevolg heeft dat het EU-recht niet ten volle wordt toegepast, lijkt deze regeling volgens de Raad in het licht van het tegemoetkomen aan de gevolgen van het arrest *Achmea*, te kunnen worden aanvaard.

De artikelen 8, 9 en 10 van de Overeenkomst bevatten een overgangsregeling voor aanhangige arbitrageprocedures. De artikelen 9 en 10 van de Overeenkomst hebben tot gevolg dat een investeerder die een beroep doet op de in die artikelen bepaalde overgangsmaatregelen, afstand moet doen van de toepassing van de procedurele regels waarin het investeringsverdrag voorziet, terwijl op grond van artikel 10 van de Overeenkomst de investeerder bovendien afstand moet doen van de materiële rechten en vorderingen die voor hem uit dat verdrag voortvloeien.

De Raad vraagt of voor die inperking van de rechten van investeerders een redelijke verantwoording voorhanden is en of die inperking in overeenstemming kan worden geacht met bepaalde grondwettelijke en verdragsrechtelijke normen.

De gevolgen van het arrest *Achmea* beperken zich tot de procedurele bepalingen van de investeringsverdragen. Het arrest biedt op zichzelf geen verantwoording voor het buiten toepassing laten van andere bepalingen van die verdragen, waaronder die welke een grondslag vormen voor het uitoefenen door de investeerder van bepaalde rechten of het instellen van bepaalde vorderingen. Uit het negende lid van de preambule van de Overeenkomst leidt de Raad af dat het niet de bedoeling is van de partijen bij de Overeenkomst om de materiële rechten vervat in de bilaterale investeringsverdragen in het gedrang te brengen. Het beginsel van non-discriminatie is een dergelijk recht in hoofde van de investeerder, dat vervat is in elk door België gesloten bilateraal investeringsverdrag en dat het voorwerp zou uitmaken van het internationaal gewoonterecht. De Raad betwijfelt of de overgangsregeling zoals voorzien in de Overeenkomst wel degelijk beantwoordt aan de voornoemde intentieverklaring van de partijen, nu in die regeling uitdrukkelijk is voorzien dat afstand moet worden gedaan van de rechten en vorderingen uit hoofde van het investeringsverdrag.

Het voorzien in de verplichting voor de investeerder, in het kader van de overgangsregeling opgenomen in artikel 10 van de Overeenkomst, om afstand te doen van de vorderingen die hij op grond van het investeringsverdrag kan doen gelden, lijkt op gespannen voet te staan met het recht op eigendom gewaarborgd door artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

De Raad is van mening dat artikel 10 van de overeenkomst voor zover het investeerders ertoe dwingt om afstand te doen van hun vorderingen uit hoofde van een investeringsverdrag, een niet te verantwoorden inperking van het recht op eigendom inhoudt tenzij er alsnog voor de beperking van het recht op eigendom die bij artikel 10 van de Overeenkomst wordt ingevoerd een redelijke en afdoende verantwoording kan worden gegeven.

In de mate dat de partijen bij de Overeenkomst kunnen worden geacht op te treden ter uitvoering van het EU-recht, kan het sluiten van de Overeenkomst ook binnen het toepassingsgebied van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals bepaald in artikel 51 ervan, vallen. Aangezien het Handvest eveneens het recht op eigendom beschermt (artikel 17, lid 1) en dat beschermingsniveau overeenkomstig artikel 52, lid 3, van het Handvest niet lager mag liggen dan het beschermingsniveau onder het EVRM, moet worden aangenomen dat de Overeenkomst, in de mate dat deze op gespannen voet staat met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, ook op gespannen voet staat met artikel 17, lid 1, van het Handvest.

Het arrest *Achmea* kan hiervoor ook geen verantwoording bieden.

Tot slot wordt benadrukt dat er weliswaar een Unierechtelijke verplichting is om tegemoet te komen aan het arrest *Achmea*, maar dat er geen verplichting is om dit te doen op de wijze zoals voorzien in de Overeenkomst. De voorrang van het Unierecht gaat immers niet zo ver dat dit ten koste kan gaan van het waarborgen van de grondrechten.

De Vlaamse Regering antwoordt dat de beëindiging van de intra-EU-BIT's een juridisch noodzakelijke stap is wegens de onverenigbaarheid ervan met het EU-recht.

De voorliggende nieuwe regeling komt tegemoet aan het oordeel van het Hof van Justitie met alle nodige waarborgen en rechten. De uitvaardiging van een nieuwe regeling brengt met zich mee dat wordt aangegeven hoe de oude (strijdige) regeling uitdooft. Een botte breuk of scheiding tussen een oude en een nieuwe regeling is niet mogelijk en evenmin wenselijk. Een evenwichtige oplossing is een overgangsregeling met rechten die verdwijnen en nieuwe rechten die in het leven worden geroepen.

Als een lidstaat niet alle rechtsgevolgen van de intra-EU-BIT's uit de rechtsorde haalt, komt het zijn verplichting krachtens het EU-recht niet na en kan de Europese Commissie een inbreukprocedure inleiden.

De Europese Commissie benadrukt dat het EU-recht de intra-EU-investeringen in al hun stadia en aspecten beschermt en dat de investeerders in de hele EU een gelijke en niet-discriminerende behandeling genieten. Het EU-recht garandeert onder meer het grondrecht op eigendom. De beëindiging van intra-EU BIT's laat die bescherming intact. Het is dan ook ongegrond te menen dat het eigendomsrecht van de investeerders is beperkt door de afschaffing van de intra-EU BIT's.

Voorlopige toepassing van de Overeenkomst.

Artikel 17 van de Overeenkomst maakt het mogelijk dat de Overeenkomst voorlopig wordt toegepast wanneer beide partijen bij een bilateraal investeringsverdrag hiertoe besluiten.

De Raad formuleert dan ook zijn klassieke bezwaren tegen de voorlopige toepassing van de overeenkomst, die moeilijk verzoenbaar zijn met het principe dat verdragen pas gevolg kunnen hebben nadat de bevoegde parlementen ermee hebben ingestemd.

De Vlaamse Regering bevestigt dat artikel 17 inderdaad de mogelijkheid voorziet tot voorlopige toepassing van de overeenkomst. Voor België en de investeringsverdragen van de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie is er geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid om de Overeenkomst voorlopig toe te passen.

II. Toelichting bij de artikelen

De voorliggende overeenkomst bestaat uit 18 artikelen en 4 bijlagen.

Preamble

In zijn preambule wordt verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit wordt vastgesteld dat bepalingen van een internationale overeenkomst tussen twee lidstaten geen toepassing kunnen vinden in de verhoudingen tussen deze twee staten indien die bepalingen strijdig blijken te zijn met EU-recht. De voorliggende overeenkomst heeft uitsluitend betrekking op bilaterale investeringsverdragen binnen de EU.

De paragraaf die aan de conclusies van de Raad van 11 juli 2017 herinnert en de daaropvolgende paragraaf zijn belangrijk voor Vlaanderen, want zij vormen een kapstok om over de toekomstige investeringsbescherming en bijhorende geschillenbeslechting binnen de EU te praten om zo rechtszekerheid en een gelijk speelveld te bewaren.

Afdeling 1 – Definities (artikel 1)

Artikel 1 omschrijft een aantal definities. Zo wordt voor 'bilateraal investeringsverdrag' alle in bijlage A of bijlage B genoemde investeringsverdragen verstaan.

Afdeling 2 – Bepalingen betreffende de beëindiging van bilaterale investeringsverdragen (artikelen 2 – 4)

Artikel 2 stelt dat de in bijlage A opgesomde bilaterale investeringsverdragen worden beëindigd. Artikel 3 betreft de beëindiging van de horizonclausules van de in bijlage B opgesomde bilaterale investeringsverdragen. Arbitragebedingen die strijdig zijn met de EU-Verdragen kunnen geen toepassing vinden (artikel 4).

Afdeling 3 - Bepalingen betreffende vorderingen op grond van bilaterale investeringsverdragen (artikelen 5 – 10)

Artikel 5 stelt dat arbitragebedingen niet als rechtsgrondslag voor nieuwe arbitrageprocedures dienen. Overeenkomstig artikel 6 doet de voorliggende overeenkomst geen afbreuk aan beëindigde arbitrageprocedures. Deze procedures worden dus niet heropend. Dit is belangrijk voor de rechtszekerheid.

Artikel 7 beschrijft de plichten van de partijen in verband met aanhangige arbitrageprocedures en nieuwe arbitrageprocedures. Artikel 8 bevat de overgangmaatregelen in verband met aanhangige arbitrageprocedures.

Artikel 9 betreft de gestructureerde dialoog voor aanhangige arbitrageprocedures en artikel 10 de toegang tot de nationale rechter. Al deze artikelen zijn belangrijk vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid in hangende zaken.

Afdeling 4 – Slotbepalingen (artikelen 11 - 18)

De secretaris-generaal van de Raad van de Europese Unie zal optreden als depositaris van deze overeenkomst en zal deze publiceren in het Publicatieblad van de Europese Unie (artikel 11)

Overeenkomstig artikel 12 vormen bijlagen een integrerend onderdeel van de overeenkomst. Artikel 13 stelt dat bij deze overeenkomst geen enkel voorbehoud kan worden gemaakt.

Artikel 14 omvat de geschillenbeslechting over de overeenkomst.

Overeenkomstig artikel 16 treedt de overeenkomst in werking 30 dagen na de ontvangst van de tweede akte van bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding. De partijen kunnen besluiten om de overeenkomst voorlopig toe te passen (artikel 17). Voor de Vlaamse Regering was het belangrijk dat er een zo groot mogelijke consensus was over de tekst zodat zoveel mogelijk lidstaten, en minstens een voldoende kritische massa, deze zouden ondertekenen. Enkel zo kunnen de intra-EU-BIT's op een ordelijke en gecoördineerde manier beëindigd worden en wordt rechtszekerheid en een gelijk speelveld gegarandeerd. De inwerkingtreding vanaf en tussen twee partijen doet hier geen afbreuk aan.

De overige slotbepalingen hebben betrekking op de bekrachtiging, goedkeuring of aanvaarding (artikel 15) en de authentieke teksten (artikel 18).

Bijlagen

De overeenkomst bevat 4 bijlagen. Bijlage A somt de bilaterale investeringsverdragen op die worden beëindigd door deze overeenkomst. Bijlage B somt de reeds beëindigde bilaterale investeringsverdragen op waarbij een mogelijke horizonclausule nog in werking is. Bijlage C bevat de verklaring waarnaar in artikel 7 van de overeenkomst wordt verwezen. Tot slot is in bijlage D een indicatieve vergoedingsregeling voor de facilitator vastgelegd.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlandse Zaken, Cultuur, Digitalisering en Facilitair
Management,

Jan JAMBON